

Dziennik Urzędowy L 102

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50

19 kwietnia 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 417/2007 z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	1
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 418/2007 z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustalające refundacje wywozowe w odniesieniu do wołowiny i cielęciny	3
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 419/2007 z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustalające refundacje wywozowe dla jaj	7
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 420/2007 z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustalające refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego	9
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 421/2007 z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustalające współczynnik przydziału, jaki należy zastosować do wniosków o pozwolenie na przywóz, złożonych w okresie od dnia 9 kwietnia 2007 r. do dnia 16 kwietnia 2007 r. w odniesieniu do subkontyngentu II w ramach wspólnotowego kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 2375/2002 dla pszenicy zwyczajnej o jakości innej niż wysoka	11
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 422/2007 z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95	12

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Komisja

2007/236/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 20 października 2004 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 Traktatu WE (Sprawa COMP/C.38.238/B.2) – Surowiec tytoniowy – Hiszpania (notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4030)

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 417/2007

z dnia 18 kwietnia 2007 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 kwietnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	51,6
	TN	139,0
	TR	141,4
	ZZ	110,7
0707 00 05	JO	171,8
	MA	54,4
	TR	112,3
	ZZ	112,8
0709 90 70	MA	50,8
	TR	107,1
	ZZ	79,0
0709 90 80	EG	242,2
	ZZ	242,2
0805 10 20	EG	37,9
	IL	53,2
	MA	45,5
	TN	51,8
	ZZ	47,1
0805 50 10	IL	56,7
	TR	38,7
	ZZ	47,7
0808 10 80	AR	79,6
	BR	84,5
	CL	89,0
	CN	90,1
	NZ	134,4
	US	135,7
	UY	79,6
	ZA	92,3
ZZ	98,2	
0808 20 50	AR	81,3
	CL	87,8
	ZA	94,1
	ZZ	87,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 418/2007**z dnia 18 kwietnia 2007 r.****ustalające refundacje wywozowe w odniesieniu do wołowiny i cielęciny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33 ust. 3 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia a cenami na te produkty na terenie Wspólnoty może być objęta refundacją wywozową.
- (2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację na rynku wołowiny i cielęciny, refundacje wywozowe powinny być ustalone zgodnie z zasadami i kryteriami przewidzianymi w art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999.
- (3) Artykuł 33 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 stanowi, że ze względu na sytuację na rynku światowym lub specyficzne wymagania niektórych rynków może zaistnieć konieczność zróżnicowania refundacji w zależności od miejsca przeznaczenia.
- (4) Refundacje wywozowe należy przyznawać tylko w odniesieniu do produktów, które są dopuszczone do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty i które posiadają znak jakości zdrowotnej zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego ⁽²⁾. Produkty te powinny również spełniać wymogi rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie

higieny środków spożywczych ⁽³⁾, oraz rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽⁴⁾.

- (5) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1964/82 z dnia 20 lipca 1982 r. ustanawiającego warunki udzielania specjalnych refundacji wywozowych niektórym rodzajom wołowiny bez kości ⁽⁵⁾ specjalna refundacja wywozowa może ulec obniżeniu, jeśli wywożona ilość mięsa bez kości wynosi mniej niż 95 %, ale nie mniej niż 85 % całkowitej masy mięsa otrzymanej przez odkostnianie.
- (6) Należy zatem uchylić i zastąpić nowym rozporządzeniem rozporządzenie Komisji (WE) nr 32/2007 ⁽⁶⁾.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Refundacje wywozowe przewidziane w art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 przyznaje się w odniesieniu do produktów i ilości określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Produkty kwalifikujące się do objęcia refundacją wywozową na mocy ust. 1 muszą spełniać wymogi rozporządzeń (WE) nr 852/2004 i (WE) nr 853/2004, w szczególności w zakresie przygotowywania w zatwierdzonym zakładzie i zgodności z wymogami dotyczącymi znaku jakości zdrowotnej określonymi w sekcji I rozdział III załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 206. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 212 z 21.7.1982, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1713/2006 (Dz.U. L 321 z 21.11.2006, str. 11).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 10 z 17.1.2007, str. 3.

Artykuł 2

W przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 1964/82, stawka refundacji wywozowej w odniesieniu do produktów oznaczonych kodem 0201 30 00 9100 ulega zmniejszeniu o 7 EUR/100 kg.

Artykuł 3

Uchyla się rozporządzenie (WE) nr 32/2007.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 kwietnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*

ZAŁĄCZNIK

Refundacje wywozowe w sektorze wołowiny i cielęciny stosowane od dnia 19 kwietnia 2007 r.

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji wywozowej (?)
0102 10 10 9140	B00	EUR/100 kg żywej wagi	25,9
0102 10 30 9140	B00	EUR/100 kg żywej wagi	25,9
0201 10 00 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	36,6
	B03	EUR/100 kg wagi netto	21,5
0201 10 00 9130 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	48,8
	B03	EUR/100 kg wagi netto	28,7
0201 20 20 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	48,8
	B03	EUR/100 kg wagi netto	28,7
0201 20 30 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	36,6
	B03	EUR/100 kg wagi netto	21,5
0201 20 50 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	61,0
	B03	EUR/100 kg wagi netto	35,9
0201 20 50 9130 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	36,6
	B03	EUR/100 kg wagi netto	21,5
0201 30 00 9050	US ⁽³⁾	EUR/100 kg wagi netto	6,5
	CA ⁽⁴⁾	EUR/100 kg wagi netto	6,5
0201 30 00 9060 ⁽⁶⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	22,6
	B03	EUR/100 kg wagi netto	7,5
0201 30 00 9100 ⁽²⁾ ⁽⁶⁾	B04	EUR/100 kg wagi netto	84,7
	B03	EUR/100 kg wagi netto	49,8
	EG	EUR/100 kg wagi netto	103,4
0201 30 00 9120 ⁽²⁾ ⁽⁶⁾	B04	EUR/100 kg wagi netto	50,8
	B03	EUR/100 kg wagi netto	29,9
	EG	EUR/100 kg wagi netto	62,0
0202 10 00 9100	B02	EUR/100 kg wagi netto	16,3
	B03	EUR/100 kg wagi netto	5,4
0202 20 30 9000	B02	EUR/100 kg wagi netto	16,3
	B03	EUR/100 kg wagi netto	5,4
0202 20 50 9900	B02	EUR/100 kg wagi netto	16,3
	B03	EUR/100 kg wagi netto	5,4
0202 20 90 9100	B02	EUR/100 kg wagi netto	16,3
	B03	EUR/100 kg wagi netto	5,4
0202 30 90 9100	US ⁽³⁾	EUR/100 kg wagi netto	6,5
	CA ⁽⁴⁾	EUR/100 kg wagi netto	6,5

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji wywozowej (7)
0202 30 90 9200 (6)	B02	EUR/100 kg wagi netto	22,6
	B03	EUR/100 kg wagi netto	7,5
1602 50 31 9125 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	23,3
1602 50 31 9325 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	20,7
1602 50 39 9125 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	23,3
1602 50 39 9325 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	20,7

(1) Objęcie tą podpozycją jest uzależnione od przedłożenia zaświadczenia znajdującego się w załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 32/82 (Dz.U. L 4 z 8.1.1982, str. 11).

(2) Przyznanie refundacji jest uzależnione od spełnienia warunków ustanowionych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1964/82 (Dz.U. L 212 z 21.7.1982, str. 48) oraz, w odpowiednich przypadkach, w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1741/2006 (Dz.U. L 329 z 25.11.2006, str. 7).

(3) Wykonywane zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2973/79 (Dz.U. L 336 z 29.12.1979, str. 44).

(4) Wykonywane zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2051/96 (Dz.U. L 274 z 26.10.1996, str. 18).

(5) Przyznanie refundacji jest uzależnione od przestrzegania warunków ustanowionych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1731/2006 (Dz.U. L 325 z 24.11.2006, str. 12).

(6) Zawartość mięsa chudego z wyłączeniem tłuszczu oznacza się zgodnie z procedurą opisaną w załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2429/86 (Dz.U. L 210 z 1.8.1986, str. 39).

Określenie „zawartość przeciętna” odnosi się do ilości próbek, której definicję przedstawiono w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 765/2002 (Dz.U. L 117 z 4.5.2002, str. 6). Próbkę pobiera się z tej części przesyłki, która przedstawia największe ryzyko.

(7) Na mocy art. 33 ust. 10 zmienionego rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla produktów importowanych z krajów trzecich i reeksportowanych do krajów trzecich.

Uwaga: Kody produktów oraz kody miejsc przeznaczenia serii „A” zostały określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

Kody miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19).

Pozostałe miejsca przeznaczenia są określone następująco:

B00: Wszystkie miejsca przeznaczenia (państwa trzecie, inne terytoria, zaopatrzenie i miejsca przeznaczenia uważane za wywóz ze Wspólnoty).

B02: B04 i miejsca przeznaczenia EG.

B03: Albania, Chorwacja, Bośnia i Hercegowina, Serbia, Kosowo, Czarnogóra, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, zaopatrzenie i zapasy żywności (miejsca przeznaczenia określone w art. 36 i 45 oraz odpowiednio w art. 44 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 (Dz.U. L 102 z 17.4.1999, str. 11)).

B04: Turcja, Ukraina, Białoruś, Mołdowa, Rosja, Gruzja, Armenia, Azerbejdżan, Kazachstan, Turkmenia, Uzbekistan, Tadżykistan, Kirgizja, Maroko, Algieria, Tunezja, Libia, Liban, Syria, Irak, Iran, Izrael, Zachodni Brzeg Jordanu/Strefa Gazy, Jordania, Arabia Saudyjska, Kuwejt, Bahrajn, Katar, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Oman, Jemen, Pakistan, Sri Lanka, Myanmar (Birma), Tajlandia, Wietnam, Indonezja, Filipiny, Chiny, Korea Północna, Hongkong, Sudan, Mauretania, Mali, Burkina Faso, Niger, Czad, Republika Zielonego Przylądka, Senegal, Gambia, Gwinea Bissau, Gwinea, Sierra Leone, Liberia, Wybrzeże Kości Słoniowej, Ghana, Togo, Benin, Nigeria, Kamerun, Republika Środkowoafrykańska, Gwinea Równikowa, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Gabon, Kongo, Kongo (Republika Demokratyczna), Ruanda, Burundi, Wyspa Świętej Heleny z przyległościami, Angola, Etiopia, Erytrea, Dżibuti, Somalia, Uganda, Tanzania, Seszele z przyległościami, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Mozambik, Mauritius, Komory, Majotta, Zambia, Malawi, Republika Południowej Afryki, Lesotho.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 419/2007**z dnia 18 kwietnia 2007 r.****ustalające refundacje wywozowe dla jaj**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 3 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 8 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia a cenami na te produkty wewnątrz Wspólnoty może być objęta refundacją wywozową.
- (2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację rynku jaj, refundacje wywozowe powinny być ustalone zgodnie z zasadami i niektórymi kryteriami przewidzianymi w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.
- (3) Zgodnie z art. 8 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 2771/75 sytuacja na rynku światowym lub specyficzne wymagania niektórych rynków mogą uczynić koniecznym zróżnicowanie refundacji w zależności od ich miejsca przeznaczenia.
- (4) Refundacje wywozowe należy przyznawać tylko w odniesieniu do produktów, które są dopuszczone do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty i które spełniają wymogi rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych⁽²⁾, rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiają-

cego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽³⁾ oraz wymogi dotyczące oznaczeń określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1907/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj⁽⁴⁾.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Drobiowego i Jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Refundacje wywozowe przewidziane w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75 przyznaje się w odniesieniu do produktów i ilości określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Produkty kwalifikujące się do objęcia refundacją wywozową na mocy ust. 1 muszą spełniać wymogi rozporządzenia (WE) nr 852/2004 i rozporządzenia (WE) nr 853/2004, w szczególności w zakresie przygotowywania w zatwierdzonym zakładzie i zgodności z wymogami dotyczącymi znaków identyfikacyjnych określonymi w sekcji I załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz w rozporządzeniu (EWG) nr 1907/90.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 kwietnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 49. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 679/2006 (Dz.U. L 119 z 4.5.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 173 z 6.7.1990, str. 5. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1582/2006 (Dz.U. L 294 z 25.10.2006, str. 1).

ZAŁĄCZNIK

Refundacje wywozowe do jaj, stosowane od dnia 19 kwietnia 2007 r.

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
0407 00 11 9000	A02	EUR/100 szt.	1,08
0407 00 19 9000	A02	EUR/100 szt.	0,53
0407 00 30 9000	E09	EUR/100 kg	0,00
	E10	EUR/100 kg	20,00
	E19	EUR/100 kg	0,00
0408 11 80 9100	A03	EUR/100 kg	50,00
0408 19 81 9100	A03	EUR/100 kg	25,00
0408 19 89 9100	A03	EUR/100 kg	25,00
0408 91 80 9100	A03	EUR/100 kg	73,00
0408 99 80 9100	A03	EUR/100 kg	18,00

NB: Zarówno kody produktów, jak i kody serii „A» miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1), zmienionym.

Inne miejsca przeznaczenia są określone poniżej:

E09 Kuwejt, Bahrajn, Oman, Katar, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Jemen, Hongkong SRA, Rosja i Turcja.

E10 Korea Południowa, Japonia, Malezja, Tajlandia, Tajwan i Filipiny.

E19 Wszystkie miejsca przeznaczenia z wyjątkiem Szwajcarii i grup E09 i E10.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 420/2007**z dnia 18 kwietnia 2007 r.****ustalające refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 3 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia a cenami na te produkty wewnątrz Wspólnoty może być objęta refundacją wywozową.
- (2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację rynku mięsa drobiowego, refundacje wywozowe powinny być ustalone zgodnie z zasadami i kryteriami przewidzianymi w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75.
- (3) Zgodnie z art. 8 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 2777/75 sytuacja na rynku światowym lub specyficzne wymagania niektórych rynków mogą uczynić koniecznym zróżnicowanie refundacji w zależności od ich miejsca przeznaczenia.
- (4) Refundacje wywozowe należy przyznawać tylko w odniesieniu do produktów, które są dopuszczone do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty i które posiadają znak identyfikacyjny zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽²⁾. Produkty te muszą również spełniać wymogi rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych⁽³⁾.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Drobiowego i Jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Refundacje wywozowe przewidziane w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75 przyznaje się w odniesieniu do produktów i ilości określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem warunku, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Produkty kwalifikujące się do objęcia refundacją wywozową na mocy ust. 1 muszą spełniać wymogi rozporządzeń (WE) nr 852/2004 i (WE) nr 853/2004, w szczególności w zakresie przygotowywania w zatwierdzonym zakładzie i zgodności z wymogami dotyczącymi znaków identyfikacyjnych określonymi w sekcji I załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 kwietnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 77. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 679/2006 (Dz.U. L 119 z 4.5.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 226 z 25.6.2004, str. 3.

ZAŁĄCZNIK

Refundacje wywozowe do mięsa drobiowego, stosowane od dnia 19 kwietnia 2007 r.

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostki miary	Kwota refundacji
0105 11 11 9000	A02	EUR/100 pcs	0,65
0105 11 19 9000	A02	EUR/100 pcs	0,65
0105 11 91 9000	A02	EUR/100 pcs	0,65
0105 11 99 9000	A02	EUR/100 pcs	0,65
0105 12 00 9000	A02	EUR/100 pcs	1,3
0105 19 20 9000	A02	EUR/100 pcs	1,3
0207 12 10 9900	V03	EUR/100 kg	43,0
0207 12 90 9190	V03	EUR/100 kg	43,0
0207 12 90 9990	V03	EUR/100 kg	43,0

Uwagi: Zarówno kody produktów, jak i kody serii A miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1), zmienionym.

Inne miejsca przeznaczenia są określone poniżej:

V03 A24, Angola, Arabia Saudyjska, Kuwejt, Bahrajn, Katar, Oman, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Jordania, Jemen, Liban, Irak, Iran.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 421/2007

z dnia 18 kwietnia 2007 r.

ustalające współczynnik przydziału, jaki należy zastosować do wniosków o pozwolenie na przywóz, złożonych w okresie od dnia 9 kwietnia 2007 r. do dnia 16 kwietnia 2007 r. w odniesieniu do subkontyngentu II w ramach wspólnotowego kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 2375/2002 dla pszenicy zwyczajnej o jakości innej niż wysoka

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2375/2002⁽³⁾ otworzyło całkowity roczny kontyngent taryfowy na przywóz 2 988 387 ton pszenicy zwyczajnej, o jakości innej niż jakość wysoka. Kontyngent ten został podzielony na trzy subkontyngenty.
- (2) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2375/2002 ustala na 38 000 ton ilość dla subkontyngentu II na (numer porządkowy 09.4124) na okres od dnia 1 stycznia do 31 grudnia 2007 r.
- (3) Z komunikatu sporządzonego zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2375/2002 wynika, że wnioski złożone w okresie od dnia 9 kwietnia 2007 r., od godziny 13.00 do dnia 16 kwietnia 2007 r. do godziny 13.00 czasu obowiązującego w Brukseli, zgodnie z art. 5 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, dotyczą ilości

wyższych niż ilości dostępne. Należy zatem określić, w jakiej mierze pozwolenia mogą być wydawane, poprzez ustalenie współczynnika przydziału, jaki należy zastosować do ilości objętych wnioskami.

- (4) Należy również zaprzestać wydawania pozwoleń w ramach subkontyngentu II, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2375/2002 w bieżącym okresie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Każdy wniosek o wydanie pozwolenia na przywóz objęty subkontyngentem II, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2375/2002, złożony w okresie od dnia 9 kwietnia 2007 r. od godziny 13.00 do dnia 16 kwietnia 2007 r. do godziny 13.00 czasu obowiązującego w Brukseli podlega wydaniu pozwolenia na ilości objęte wnioskiem pomnożone przez współczynnik przydziału w wysokości 33,119287 %.

2. Zawiesza się wydawanie pozwoleń na ilości wnioskowane od dnia 16 kwietnia 2007 r. godzina 13.00 czasu obowiązującego w Brukseli, objęte subkontyngentem II, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2375/2002, w bieżącym okresie.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, str. 13. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 289/2007 (Dz.U. L 78 z 17.3.2007, str. 17).

⁽³⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 88. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2022/2006 (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 70).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 422/2007**z dnia 18 kwietnia 2007 r.****ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminą jaj i albuminą mleka⁽³⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95⁽⁴⁾, ustanowiło szczegółowe zasady stosowania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustaliło ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj.
- (2) Z regularnych kontroli danych, na podstawie których są określane ceny reprezentatywne dla produktów

w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj, wynika że należy zmienić ceny reprezentatywne w przywozie niektórych produktów uwzględniając wahania cen zgodnie z pochodzeniem. W konsekwencji ceny reprezentatywne powinny być opublikowane.

- (3) Niezbędny jest jak najszybsze zastosowanie tej zmiany, uwzględniając sytuację na rynku.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Drobiowego i Jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1484/95 zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 kwietnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 49. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 679/2006 (Dz.U. L 119 z 4.5.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 77. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 679/2006.

⁽³⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 104. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2916/95 (Dz.U. L 305 z 19.12.1995, str. 49).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 29.6.1995, str. 47. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 308/2007 (Dz.U. L 81 z 22.3.2007, str. 28).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 18 kwietnia 2007 r. ustalającego ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1484/95

„ZAŁĄCZNIK I

KOD CN	Opis produktu	Cena reprezentatywna (EUR/100 kg)	Zabezpieczenie określone w art. 3 ust. 3 (EUR/100 kg)	Pochodzenie ⁽¹⁾
0207 12 90	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez sztyj, serc, wątróbek i żołądków, znane jako »kurczaki 65 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	99,9	5	01
		95,4	7	02
0207 14 10	Kawałki bez kości z drobiu z gatunku <i>Gallus domesticus</i> , mrożone	214,6	26	01
		228,5	21	02
		303,7	0	03
0207 25 10	Indyki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap, ale z sztyjami, sercami, wątróbkami i żołądkami, znane jako »indyki 80 %« mrożone	143,8	5	01
0207 27 10	Kawałki bez kości z indyków, mrożone	264,5	10	01
		259,6	11	03
1602 32 11	Przetwory niegotowane z drobiu z gatunku <i>Gallus domesticus</i>	207,8	24	01

⁽¹⁾ Pochodzenie przywozu

- 01 Brazylia
- 02 Argentyna
- 03 Chile.”

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 20 października 2004 r.

w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 Traktatu WE
(Sprawa COMP/C.38.238/B.2) – Surowiec tytoniowy – Hiszpania

(notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4030)

(Jedynie teksty w językach hiszpańskim, angielskim i włoskim są autentyczne)

(2007/236/WE)

Dnia 20 października 2004 r. Komisja przyjęła decyzję w sprawie postępowania na mocy art. 81 Traktatu WE. Zgodnie z przepisami art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ Komisja niniejszym publikuje nazwy stron oraz zasadniczą treść decyzji wraz z nałożonymi karami, uwzględniając uzasadniony interes przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnicy handlowej. Wersja niepublikowana pełnego tekstu decyzji w językach autentycznych sprawy oraz w językach roboczych Komisji znajduje się na stronie internetowej DG Konkurencja: http://europa.eu.int/comm/competition/index_en.html

STRESZCZENIE DECYZJI

1. WSTĘP

Decyzja dotyczy dwóch naruszeń poziomych, jednego popełnionego przez przedsiębiorstwa przetwarzające surowiec tytoniowy oraz drugiego popełnionego przez przedstawicieli producentów surowca tytoniowego w Hiszpanii.

Naruszenie ze strony przedsiębiorstw przetwórczych dotyczy porozumień i/lub praktyk uzgodnionych pomiędzy czterema przedsiębiorstwami uczestniczącymi w pierwszym przetworzeniu surowca tytoniowego w Hiszpanii: Compañía española de tabaco en rama, S.A. („Cetarsa”), Agroexpansión S.A. („Agroexpansión”), World Wide Tobacco España („WWTE”) i Tabacos españoles S.L. („Taes”) (dalej zwanymi łącznie „przetwórcami”) oraz Deltafina SpA („Deltafina”, włoskie przedsiębiorstwo przetwórcze) bezpośrednio, lub od 1999 r., poprzez stowarzyszenie ANETAB. Celem tego tajnego kartelu było coroczne ustalanie, od 1996 r. do 2001 r., (maksymalnej) średniej ceny dostawy dla każdej odmiany surowca tytoniowego oraz podział ilości wszystkich kupowanych odmian surowca tytoniowego. W ciągu ostatnich trzech lat przetwórcy uzgadniali między sobą także przedziały cenowe według klasy jakości dla każdej z odmian surowca tytoniowego, które były podawane w zestawieniach będących załącznikami do „umów kontraktacji”, oraz dodatkowe, mające zastosowanie, warunki (np. średnią cenę minimalną w odniesieniu do producenta i grupy producentów).

Naruszenie ze strony producentów dotyczy porozumień i/lub praktyk uzgodnionych pomiędzy trzema związkami rolniczymi w Hiszpanii⁽²⁾: ASAJA, UPA i COAG oraz Konfederacją Spółdzielni Rolniczych CCAE⁽³⁾ (dalej zwanymi łącznie „przedstawicielami producentów”). Celem tego kartelu było coroczne ustalanie, a przynajmniej od 1996 r. do 2001 r., przedziałów cenowych według klasy jakości dla każdej z odmian surowca tytoniowego, które były podawane w zestawieniach będących załącznikami do „umów kontraktacji”, oraz dodatkowych, mających zastosowanie, warunków.

2. POCZĄTEK SPRAWY I POSTĘPOWANIE

Komisja wszczęła postępowanie z urzędu i przeprowadziła inspekcje w siedzibach kilku hiszpańskich przetwórców oraz innych uczestników rynku w okresie 3–5 października 2001 r.

Listem z dnia 16 stycznia 2002 r. czterej hiszpańscy przetwórcy oraz ich stowarzyszenie ANETAB ogłosili, że zobowiązali się oni do współpracy z Komisją w ramach postępowania na warunkach określonych w zawiadomieniu o łagodzeniu kar z 1996 r. oraz dostarczyli różnego rodzaju protokołów (umów, notatek służbowych) na poświadczenie faktów będących przedmiotem sprawy. Poinformowali oni także Komisję, że z dniem 3 października 2001 r. zaprzestali stosowania swoich praktyk.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1.

⁽²⁾ Asociación agraria de jóvenes agricultores (ASAJA), Unión de pequeños agricultores (UPA) oraz Coordinadora de organizaciones de agricultores y ganaderos (COAG).

⁽³⁾ Confederación de cooperativas agrarias de España (CCAIE).

W trakcie postępowania wystosowano wiele zapytań skierowanych do zainteresowanych stron, w tym jedno do Ministerstwa Rolnictwa, Rybołówstwa i Żywności Hiszpanii (dalej zwane „Ministerstwem Rolnictwa”), dotyczące przepisów Hiszpanii w zakresie produktów rolnych.

Dnia 11 grudnia 2003 r. Komisja wszczęła postępowanie w tej sprawie i przyjęła oświadczenie o zastrzeżeniach (dalej zwane „OZ”), którego adresaci otrzymali możliwość udzielenia odpowiedzi na piśmie oraz podczas ustnego przesłuchania, które odbyło się w dniu 29 marca 2004 r.

3. STRONY

3.1. Strona przetwórców

Decyzja jest skierowana do czterech hiszpańskich przetwórców (Cetarsa, Agroexpansión, WWTE i Taes) oraz do przedsiębiorstwa Deltafina, jak również do spółek dominujących w stosunku do niektórych z powyższych przedsiębiorstw.

Cetarsa jest przedsiębiorstwem publicznym, które do 1990 r. miało prawny monopol na przetwarzanie surowca tytoniowego w Hiszpanii. Wciąż jest ono największym przetwórcą na terenie Hiszpanii, w 2001 r. nabyło ono około 67,6 % surowca tytoniowego zakupionego w Hiszpanii w tym roku.

Agroexpansión jest spółką założoną w 1988 r. przez swojego prezesa jako przedsiębiorstwo rodzinne. W pierwszej połowie 1997 r. całość jej kapitału została wykupiona przez przedsiębiorstwo Intabex Netherlands BV (dalej zwane „Intabex”), spółkę w pełni zależną od przedsiębiorstwa Dimon Inc. (dalej zwanego „Dimon”). W 2001 r. Agroexpansión nabyło ponad 15 % surowca tytoniowego zakupionego w tym roku w Hiszpanii.

Od maja 1998 r. spółka WWTE jest w 90 % kontrolowana przez ponadnarodowe przedsiębiorstwo z siedzibą w Stanach Zjednoczonych o nazwie Standard Commercial Corporation (dalej zwanego „SCC”) poprzez dwie w pełni posiadane przez niego spółki zależne: Standard Commercial Tobacco Co. Inc. (dalej zwaną „SCTC”) oraz Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation (dalej zwaną „TCLT”). Od 1995 r. do maja 1998 r. SCC dysponowało poprzez TCLT dwoma trzecimi kapitału WWTE. W 2001 r. WWTE nabyło około 15,7 % surowca tytoniowego zakupionego w tym roku w Hiszpanii.

Taes jest spółką zależną przedsiębiorstwa Universal Corporation Group. Do grudnia 2002 r. Universal Leaf Tobacco Company Inc. (dalej zwane „Universal Leaf”), spółka w pełni zależna od Universal Corporation, posiadała 90 % akcji Taes. Od grudnia 2002 r. Taes jest spółką w pełni zależną od Universal Leaf. W 2001 r. Taes nabyło około 1,6 % surowca tytoniowego zakupionego w tym roku w Hiszpanii.

Deltafina jest spółką w pełni zależną od przedsiębiorstwa Universal Corporation we Włoszech, czyli spółką siostrzaną przedsiębiorstwa Taes. Opowiada ona za działalność grupy Universal na terenie Europy. Nabyła ona większość tytoniu zakupionego przez Taes w Hiszpanii, jak również znaczącą

część tytoniu od pozostałych dwu hiszpańskich przetwórców tytoniu.

Spółki dominujące przedsiębiorstw WWTE i Agroexpansión są również adresatami decyzji i odpowiadają wspólnie i solidarnie za działania swoich spółek zależnych.

W następstwie procedury wysłuchania stron Komisja postanowiła zamknąć postępowanie przeciwko Universal Corporation, Universal Leaf, Intabex oraz ANETAB. W przypadku Universal Corporation, Universal Leaf i Intabex Komisja uznała, że nie ma wystarczających dowodów, aby uznać, że przedsiębiorstwa te miały decydujący wpływ na działania spółek Deltafina i Taes (dotyczy to Universal Corporation i Universal Leaf) oraz Agroexpansión (dotyczy to Intabex). Uznaje się natomiast odpowiedzialność przedsiębiorstwa Dimon, nadrzędnej spółki dominującej przedsiębiorstwa Agroexpansión. W wypadku ANETAB Komisja uznała, że nie ma wystarczających dowodów na to, że działania stowarzyszenia ANETAB różniły się od działań czterech spółek będących jego członkami.

3.2. Strona producentów

Decyzja jest skierowana również do trzech związkowych organizacji rolniczych (ASAJA, UPA i COAG) oraz do Konfederacji Spółdzielni Rolniczych CCAE. Wszystkie wyżej wymienione organizacje reprezentują producentów tytoniu.

W następstwie procedury wysłuchania stron Komisja postanowiła zamknąć postępowanie przeciwko FNCT, ACOTAB i TABARES, uznając że występowały one w roli sektorowych oddziałów organizacji ASAJA (dotyczy FNCT) i UPA (dotyczy ACOTAB i TABARES).

4. ROZWAŻANY OBSZAR: HISZPAŃSKI SUROWIEC TYTONIOWY

Wielkość produkcji surowca tytoniowego w UE stanowi około 5 % światowej wielkości produkcji surowca tytoniowego. Największymi producentami tytoniu spośród państw członkowskich są Grecja, Włochy i Hiszpania, których udział w produkcji tytoniu w UE wynosi odpowiednio 38 %, 37,5 % i 12 %. Produkcja surowca tytoniowego w UE podlega systemowi kwot (patrz: poniżej).

Surowiec tytoniowy wytwarzany przez plantatorów nie jest produktem jednorodnym. Przepisy wspólnotowe uznają jego osiem różnych odmian. Najczęstszą odmianą występującą w Hiszpanii jest Bright. W każdej kategorii można określić różne klasy jakości. Sposób ustalania klasy pozostawiono regulacjom branżowym i, ostatecznie, prywatnym negocjaczom. Tytoń jest po wysuszeniu sprzedawany przez producentów przetwórców w partiach, których cena zależy od jakości tytoniu znajdującego się w partii.

5. RAMY REGULACYJNE

Zarówno produkcja surowca tytoniowego, jak i jego sprzedaż przetwórców jest regulowana prawem wspólnotowym i krajowym.

5.1. Wspólna organizacja rynku surowca tytoniowego

Wspólna organizacja rynku surowca tytoniowego została założona w 1970 r. rozporządzeniem Rady (EWG) nr 727/70⁽¹⁾. W 1992 r. została ona zastąpiona rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2075/92⁽²⁾, które zostało istotnie zmienione w 1998 r. rozporządzeniem Rady (WE) nr 1636/98⁽³⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2848/98⁽⁴⁾.

Wspólna organizacja rynku surowca tytoniowego reguluje: (i) system kwot produkcyjnych oraz (ii) wspieranie dochodów producentów poprzez system premii do produkcji surowca tytoniowego.

Premie przyznawane są wyłącznie w odniesieniu do tytoniu wyprodukowanego w ramach kwoty (z pewnymi korektami). Od 1998 r. wypłata części premii wspólnotowej (tzw. część zmienna) uzależniona została od jakości wyprodukowanego tytoniu, od której zależy jego cena. Wypłata tej zmiennej części premii została powierzona grupom producentów.

Wspólna organizacja rynku wymaga od wszystkich producentów i grup producentów zawierania tak zwanych „umów kontraktacji” każdego roku na początku sezonu (ok. marca-maja, gdy sadzonki tytoniu są przesadzane), w których uzgadnia się „ceny umowne” dla każdej klasy jakości każdej odmiany. Na tym etapie ceny wyrażone są często w formie przedziałów cenowych. W Hiszpanii ceny są istotnie podawane w formie serii przedziałów cenowych dla różnych klas jakości danej odmiany tytoniu (np. Bright). Przedziały cenowe określone w umowach kontraktacji są dość szerokie. Należy jednak zauważyć, że ostateczną cenę („cena dostawy”) można ustalić dopiero po zbiorach (tj. między październikiem i styczniem) i może ona znacznie różnić się od „ceny umownej kontraktacji”, zależnie od jakości i wielkości zbiorów oraz wyników negocjacji.

Przepisy wspólnotowe preferują tworzenie organizacji międzybranżowych, w ramach których producenci i przetwórcy współpracują w celu zapewnienia wydajnego działania rynku. Praktyki obejmujące ustalanie cen i kwot są wyraźnie zabronione. Żadne ze stowarzyszeń mających związek ze sprawą nie jest organizacją międzybranżową w rozumieniu przepisów wspólnotowych.

5.2. Przepisy krajowe

W Hiszpanii negocjacje i zawieranie standardowych umów kontraktacji pomiędzy przedstawicielami producentów a przetwórcami są regulowane przepisami ustawy z 1982 r. i dekretu królewskiego z 1985 r. Celem powyższych ram regulacyjnych (łącznie z działaniami podjętymi następnie przez

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 860/92 (Dz.U. L 91 z 7.4.1992, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 864/2004 (Dz.U. L 161 z 30.4.2004, str. 48).

⁽³⁾ Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 23.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1809/2004 (Dz.U. L 318 z 19.10.2004, str. 18).

Ministerstwo Rolnictwa) było (do 2000 r.) nakłanianie do wspólnych negocjacji z udziałem producentów i przetwórców w kwestii ustalania „cen umownych” kontraktacji. Od 2000 r. nowa ustawa nakłada na strony umów kontraktacji obowiązek indywidualnego uzgadniania cen umownych.

6. PRAKTYKI, KTÓRYCH DOTYCZY DECYZJA

6.1. Kartel przetwórców

Czterech hiszpańskich przetwórców oraz spółka Deltafina uzgodniło (maksymalną) średnią cenę, którą będą wypłacać za dostawę każdej z odmian tytoniu, niezależnie od klasy jakości (dalej zwaną „maksymalną” średnią ceną dostawy”) oraz ilość tytoniu, którą każdy z nich może zakupić. Postępując w ten sposób, przetwórcy zamierzali uniknąć sytuacji, w której producenci mogliby przy dostawie zwiększać ceny powyżej poziomu, który przetwórcy uznaliby za akceptowalny. Decyzja ta obejmowała okres od 1996 r. do 2001 r. Od 1998 r. uruchomili oni również zaawansowany mechanizm monitoringu i wykonawczy (obejmujący regularne przekazywanie informacji i obowiązkowe transfery tytoniu) dotyczący działań poszczególnych uczestników podczas dostaw. W okresie od 1999 r. do 2001 r. przetwórcy uzgadniali między sobą także „ceny umowne” (przedziały cenowe i dodatkowe warunki), które mieli następnie proponować przedstawicielom producentów podczas negocjacji na temat corocznych standardowych umów kontraktacji.

6.2. Kartel producentów

Przedstawiciele producentów uzgadniali „ceny umowne” (przedziały cenowe i dodatkowe warunki), które mieli następnie proponować przetwórcom podczas negocjacji na temat corocznych standardowych umów kontraktacji.

Dodatkowe warunki cenowe przyjmują postać minimalnych średnich cen w odniesieniu do producenta i grupy producentów dla każdej odmiany tytoniu, niezależnie od różnych klas jakości. Zwraca się uwagę na to, że, z powodu swojej istoty, średnie minimalne ceny w odniesieniu do grupy producentów mogą ulec zwiększeniu w trakcie negocjacji podczas dostawy.

7. OCENA PRAWNA

W swojej decyzji Komisja uznaje, że opisane powyżej praktyki stanowią dwa odrębne naruszenia (pojedyncze i ciągłe) przepisów art. 81 Traktatu.

Wszyscy uczestnicy naruszeń, do których kierowana jest decyzja, są przedsiębiorstwami, związkami przedsiębiorstw lub związkami związków przedsiębiorstw w rozumieniu art. 81 Traktatu.

Umowy i/lub praktyki uzgodnione, które bezpośrednio lub pośrednio ustalają ceny transakcji lub wielkość udziałów, z uwagi na swoją istotę ograniczają konkurencję. Tego typu działania zostały przewidziane w art. 81 ust. 1 Traktatu WE.

Takie działania mogą wpłynąć, przynajmniej potencjalnie, na wymianę handlową między Hiszpanią a innymi państwami członkowskimi, ponieważ dotyczą one całości rynku hiszpańskiego i są związane z produktem (surowiec tytoniowy), który jest produktem pośrednim przetworzonego tytoniu, który to jest w dużej mierze eksportowany.

Decyzja dotyczy także kwestii stosowania rozporządzenia Rady nr 26 z dnia 4 kwietnia 1962 r. o stosowaniu pewnych zasad konkurencji w produkcji i obrocie artykułami rolnymi ⁽¹⁾ (dalej zwanego „rozporządzeniem nr 26”), w odniesieniu do rozważanych praktyk. Stwierdza ona, że rozważane praktyki ograniczające nie mogą być uznane za „niezbędne” do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej i w związku z powyższym w pełni podlegają przepisom art. 81 ust. 1 Traktatu.

Decyzja stwierdza również, że ani prawo krajowe, ani praktyki Ministerstwa nie zobowiązywały przetwórców do uzgadniania maksymalnej średniej ceny dostawy surowca tytoniowego, ani do podziału ilości tytoniu skupowanych przez poszczególnych przetwórców. Ponadto takie ramy regulacyjne nie wymagały od dostawców i przetwórców wspólnego uzgadniania „cen umownych” (przedziałów cen i dodatkowych warunków) ani nie znosiły możliwości zachowań konkurencyjnych z ich strony. W związku z powyższym umowy i/lub praktyki uzgodnione między przedstawicielami producentów, z jednej strony, a przetwórcami, z drugiej strony, podlegają przepisom art. 81 ust. 1 Traktatu.

8. ODPOWIEDZIALNOŚĆ PRZEDSIĘBIORSTWA DELTAFINA ORAZ SPÓŁEK DOMINUJĄCYCH WWTE I AGROEXPANSIÓN

W decyzji stwierdza się, że przedsiębiorstwo Deltafina w pełni uczestniczyło w kartelu producentów, pomimo faktu, że nie było ono aktywnym przetwórcą na terenie Hiszpanii, zajmując dominującą pozycję na hiszpańskim rynku surowca tytoniowego dzięki wielu okolicznościom, m.in. dlatego, że: 1) jest najważniejszym klientem trzech hiszpańskich przetwórców; 2) jest największym końcowym odbiorcą tytoniu na terenie Hiszpanii; 3) jest spółką zależną grupy Universal, odpowiedzialną za rynek europejski.

W decyzji stwierdza się również, że przedsiębiorstwa Dimon (w przypadku Agroexpansión) oraz SCC, TCLT i SCTC (w przypadku WWTE) wywierały decydujący wpływ na swoje spółki zależne w rozważanym okresie i w związku z powyższym powinny wspólnie, a także każde z osobna odpowiadać za działania swoich spółek.

9. GRZYWNY

9.1. Waga naruszenia

Oceniając wagę naruszeń, należy uwzględnić fakt, że produkcja surowca tytoniowego w Hiszpanii stanowi 12 % produkcji

wspólnotowej. Rozmiar rynku jest raczej niewielki (w 2001 r. wartość zakupionego na terenie Hiszpanii tytoniu wyniosła ok. 25 mln EUR) i jest on w dużym stopniu skupiony w jednym regionie Hiszpanii: Extremadura.

Jednak istotę tych naruszeń uznaje się za bardzo poważną, ponieważ dotyczą one ustalania cen na odmiany surowca tytoniowego oraz (w wypadku przetwórców) podziału jego ilości.

Chociaż Komisja nie dysponuje decydującymi dowodami w kwestii rzeczywistych rynkowych skutków naruszeń ze strony producentów i przetwórców, można stwierdzić, że co najmniej od 1998 r. kartel przetwórców był już w pełni zorganizowany oraz funkcjonalny i ponosiło odpowiedzialność za wywieranie rzeczywistego wpływu na rynek.

W oparciu o powyższe opinie Komisja stwierdza, że obydwa naruszenia należy bezwzględnie zakwalifikować jako bardzo poważne. Komisja bierze jednak pod uwagę względnie ograniczone rozmiary rynku podczas ustalania wyjściowej wartości grzywnien.

9.2. Poszczególne wagi i sankcje

- i) W odniesieniu do kartelu przetwórców (w tym przedsiębiorstwa Deltafina), Komisja uznaje, że grzywny należy zmniejszyć z uwagi na stopień ich uczestnictwa w nielegalnych działaniach oraz pozycję rynkową każdej z zaangażowanych stron.

Uwzględniając powyższe, Komisja stwierdza, że na przedsiębiorstwo Deltafina należy nałożyć najwyższą wyjściową kwotę grzywny z powodu jej dominującej pozycji rynkowej, opisanej powyżej w pkt 8.

Udział hiszpańskich przetwórców w nielegalnych działaniach można w przybliżeniu uznać za podobny. Wysokość kwot wyjściowych powinna jednak uwzględniać różne wielkości i udziału w rynku każdego z zaangażowanych przetwórców.

Przedsiębiorstwo Cetarsa, z udziałem równym 67 % w hiszpańskim rynku skupu surowca tytoniowego, jest bezwzględnie największym przetwórcą na terenie Hiszpanii, w związku z czym należy je umieścić w osobnej kategorii oraz nałożyć na nie najwyższą wyjściową kwotę grzywny. Agroexpansión i WWTE mają udziały w rynku wynoszące po ok. 15 % i należy na nie nałożyć jednakową wyjściową kwotę grzywny. Przedsiębiorstwo Taes, zdecydowanie najmniejszy zaangażowany przetwórcza, z udziałem rynkowym równym 1,6 %, powinno otrzymać grzywnę o najmniejszej kwocie wyjściowej.

⁽¹⁾ Dz.U. 30 z 20.4.1962, str. 993/62.

Ponieważ przedsiębiorstwa Agroexpansión i WWTE są częściami dużych grup, do których decyzja także została skierowana, w celu zapewnienia odpowiedniej sankcji stosuje się wobec nakładanych na nie grzywien mnożnik równy odpowiednio 2 oraz 1,5.

- ii) W odniesieniu do postępowania przedstawicieli producentów decyzja stwierdza, że odpowiednia jest grzywna w symbolicznej wysokości z następujących powodów.

Chociaż obowiązujące przepisy krajowe nie wymagały od przedstawicieli producentów i przetwórców wspólnych uzgodnień dotyczących przedziałów cenowych i dodatkowych warunków, standardowe „umowy kontraktacji” wynegocjowane w okresie 1995–1998 przewidywały, że wszyscy przedstawiciele producentów będą negocjować wspólnie z każdym przetwórcą cenniki i dodatkowe warunki dotyczące sprzedaży tytoniu. W 1999 r. Ministerstwo Rolnictwa zaakceptowało nawet cenniki wspólnie wynegocjowane przez wszystkich przedstawicieli producentów i czterech przetwórców. Te cenniki zostały dołączone do „standardowych” umów opublikowanych w Gazecie Urzędowej w ubiegłym roku. Wreszcie, w latach 2000 i 2001 Ministerstwo Rolnictwa zapraszało przedstawicieli obydwu sektorów na spotkania – niektóre z nich odbywały się w samym Ministerstwie – w celu uzgadniania cenników. W ten sposób Ministerstwo co najmniej zachęcało producentów do kontynuowania ich wspólnych negocjacji w sprawie cenników.

W oparciu o powyższe w decyzji potwierdzono, że ramy prawne dotyczące wspólnych negocjacji w zakresie standardowych umów mogły stwarzać pewne wątpliwości dotyczące legalności postępowania producentów. Ponadto same negocjacje w sprawie standardowych umów oraz ich wyniki były dobrze ugruntowaną praktyką publiczną i żaden z organów nigdy nie kwestionował ich zgodności z prawem wspólnotowym ani z prawem krajowym Hiszpanii, do momentu wszczęcia postępowania.

W związku z powyższym w decyzji nakłada się symboliczną grzywnę w wysokości 1 000 EUR na każdego przedstawiciela producentów. Wobec nałożenia na przedstawicieli producentów symbolicznych grzywien kwestia zastosowania w stosunku do nich pozostałych kryteriów ustalania grzywien staje się nieistotna.

W związku z powyższym, wyjściowe kwoty grzywien w tej sprawie ustala się w wysokościach podanych poniżej:

— Deltafina	8 000 000 EUR
— Cetarsa	8 000 000 EUR
— WWTE	$1\,800\,000 \times 1,5 = 2\,700\,000$ EUR
— Agroexpansión	$1\,800\,000 \times 2 = 3\,600\,000$ EUR
— Taes	200 000 EUR
— ASAJA	1 000 EUR

— UPA	1 000 EUR
— COAG	1 000 EUR
— CCAE	1 000 EUR.

9.3. Czas trwania naruszenia

Czas trwania praktyk ograniczających z udziałem przetwórców oraz przedsiębiorstwa Deltafina wyniósł ponad pięć lat i cztery miesiące. W związku z powyższym kwoty grzywien dla każdego producenta należy zwiększyć o 50 %.

Ustala się zatem następujące podstawowe kwoty grzywien:

— Deltafina	12 000 000 EUR
— Cetarsa	12 000 000 EUR
— WWTE	4 050 000 EUR
— Agroexpansión	5 400 000 EUR
— Taes	300 000 EUR.

9.4. Okoliczności obciążające

Dokument będący w posiadaniu Komisji potwierdza, że przedsiębiorstwo Deltafina zajmowało kierowniczą pozycję w procesie projektowania, wdrażania, wykonywania i decydowania o porozumieniach dotyczących (maksymalnych) średnich cen dostaw oraz ich wielkości, zawieranych między przetwórcami po 1996 r. Przechowywało ono również porozumienia antykonkurencyjne zawarte przez przetwórców. Z tych powodów podstawową kwotę grzywny nałożonej na przedsiębiorstwo Deltafina należy zwiększyć o 50 %.

9.5. Okoliczności łagodzące

Otoczenie prawne Hiszpanii, w którym stosowano praktyki i porozumienia ograniczające, uznaje się za okoliczność łagodzącą dla przetwórców w odniesieniu do ich porozumienia w sprawie przedziałów cenowych i dodatkowych warunków, które zawarto przed publicznymi negocjacjami z udziałem przedstawicieli producentów, dotyczącymi standardowej umowy kontraktacji.

W odniesieniu do tajnego porozumienia przetwórców w sprawie (maksymalnych) średnich cen dostaw i podziału ilości działania przetwórców wykroczyły poza zakres właściwych ram prawnych publicznych negocjacji i porozumień z przedstawicielami producentów. Komisja uznaje jednak, że publiczne negocjacje wyznaczyły w pewnym stopniu istotne ramy materialne dla działań przetwórców i dlatego zostaną one uznane za okoliczność łagodzącą dla przetwórców.

Z tych powodów należy uwzględnić, w odniesieniu do działań przetwórców, ogólny efekt okoliczności łagodzących rozważanych powyżej, w postaci obniżenia o 40 % podstawowej kwoty grzywien, które w innym wypadku zastosowanoby wobec przetwórców (łącznie z przedsiębiorstwem Deltafina).

Kwoty grzywien po uwzględnieniu okoliczności obciążających i łagodzących są następujące:

— Deltafina	13 200 000 EUR
— Cetarsa	7 200 000 EUR
— WWTE	2 430 000 EUR
— Agroexpansión	3 240 000 EUR
— Taes	180 000 EUR
— ASAJA	1 000 EUR
— UPA	1 000 EUR
— COAG	1 000 EUR
— CCAE	1 000 EUR.

9.6. Górna granica grzywiny

Zgodnie z przepisami art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 grzywna nałożona na każde przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw uczestniczący w naruszeniu nie przekroczy 10 % całkowitego obrotu uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym.

W rozważanej sprawie przedsiębiorstwa SCC, SCTC, TCLT oraz Dimon, występujące jako spółki dominujące przedsiębiorstw WWTE i Agroexpansión, wspólnie odpowiadają za grzywny nałożone na ich spółki zależne, a ich obrót na skalę światową musi zostać uwzględniony przy ustalaniu limitu 10 %.

Ponieważ roczny obrót przedsiębiorstwa Cetarsa za 2003 r. wyniósł 48,42 mln EUR, nałożoną na nie grzywnę należy obniżyć do kwoty 4,842 mln EUR. Grzywny nałożone na wszystkie pozostałe podmioty nie wymagają żadnych korekt z tego tytułu.

9.7. Zastosowanie zawiadomienia o łagodzeniu kar z 1996 r.

Zarówno przetwórcy, jak i przedstawiciele producentów wystąpili, na różnych etapach dochodzenia, o złagodzenie kar na mocy postanowień zawiadomienia Komisji o nienakładaniu grzywien w sprawach dotyczących karteli.

Przedsiębiorstwa Cetarsa, Agroexpansión, WWTE, Taes i Deltafina wniosowały o objęcie ich postanowieniami zawiadomienia o łagodzeniu kar z 1996 r. przed ogłoszeniem oświadczenia o zastrzeżeniach oraz dostarczyły Komisji infor-

macji głównie dotyczących funkcjonowania rynku, działań ograniczających ze strony wnioskodawców oraz kontekstu rozważanych zagadnień.

Z uwagi na szczególnie wartościową współpracę z jego strony podczas postępowania (zwłaszcza w kwestii zaangażowania przedsiębiorstwa Deltafina) oraz faktu, że nie zaprzeczało faktom zawartym w oświadczeniu o zastrzeżeniach, przedsiębiorstwu Taes należy udzielić 40 % zmniejszenia wysokości grzywiny, którą nałożonoby w przypadku jego braku współpracy z Komisją, zgodnie z pierwszym i drugim tiret sekcji D(2) zawiadomienia o łagodzeniu kar z 1996 r.

Z uwagi na informacje dostarczone Komisji, ale uwzględniając fakt, że zaprzeczały faktom w odpowiedziach na oświadczenie o zastrzeżeniach, przedsiębiorstwom Cetarsa i WWTE przyznaje się obniżkę grzywiny o 25 %.

Z uwagi na informacje dostarczone Komisji, ale uwzględniając fakt, że zaprzeczało faktom i tajności kartelu przetwórców w odpowiedzi na zestawienie zarzutów, przedsiębiorstwu Agroexpansión przyznaje się obniżkę grzywiny o 20 %.

Wreszcie, z uwagi na ograniczoną wartość współpracy z Komisją podczas postępowania, przedsiębiorstwu Deltafina przyznaje się obniżkę grzywiny o 10 %.

W związku z powyższym ustala się następujące kwoty grzywien nałożonych na mocy art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003:

— Deltafina	11 880 000 EUR
— Cetarsa	3 631 500 EUR
— WWTE	1 822 500 EUR (przedsiębiorstwa SCC, SCTC i TCLT odpowiadają wspólnie i solidarnie)
— Agroexpansión	2 592 000 EUR (przedsiębiorstwo Dimon odpowiada wspólnie oraz każde z osobna)
— Taes	108 000 EUR
— ASAJA	1 000 EUR
— UPA	1 000 EUR
— COAG	1 000 EUR
— CCAE	1 000 EUR.